

Последица

Бр. 57 март/април 2010.

Силвана
и Нада

Сервис за психосоцијалну
подршку и персоналну
асистенцију особама
са инвалидитетом
(Хенди центар „Колосеум“)
стр. 6,7

Осмомартовско дружење

стр. 3

Шведска, Малмо-опен 2010.

стр. 10-13

Билтен

Дома за одрасла инвалидна лица

Појледа

Адреса: Аутопут 18; Земун, тел.319-32-42

ЖИРО-РАЧУН: 840-676661-64

(са назнаком за БИЛТЕН)

Управа за јавна плаћања при
Министарству финансија

За издавача: Утјеха Шћекић

Главни и одговорни уредник:
Душан Ђуровић

Лектор: Ивана Зубер

Технички уредник: Љубица Музички

Маркетинг: Жељко Димитријевић

Редакција:

Ђурђица Лазић, Момчило Ружичић, Саша
Поповић, Тања Војводић, Александар
Бојчевић, Зорица Филиповић, Бранко
Милинковић, Снежана Малешевић.

Спољни сарадници:

Петар Дурковић, Љубинка Боризовски, Иванка
Јовановић, Предраг Вукасовић, Богданка
Чабак, Марина Никић.

е-маил:

usd_zemun@yahoo.com

dominv@sezampro.yu

ШТАМПА

„Пекограф”

ул. Војни пут 258 б, Замун

тел. 314-91-66

Тираж 300

ЛИЧНА КАРТА ДОМА

Дом за одрасла инвалидна лица је устано-
ва социјалне заштите, намењена за трајни смештај
одраслих (20-55 година), телесно инвалидних
лица. У Дому су смештене 83 особе, са дијагноза-
ма мишићне дистрофије, церебралне парализе,
мултипле склерозе, квадриплегије, параплегије и
сл.

Дом је смештен у близини К.Б.Ц. Бежани-
јска Коса, на периферији града Земунa.

Адреса: Аутопут број 18, Земун

Телефони:

Удружење станара Дома Тел/Факс 011/26-07-336

www.usd.org.rs

Социјални радник, психолог, дефектолог
Тел. 011/26-07-335

Рачуноводство Тел. 011/26-07-337

Доктор и амбуланта Тел. 011/26-07-338

МОЈ ПОГЛЕД

На глобалној мрежи Фацебоок појавила се група "Моле се паметни да прговоре, ситуација постаје неподношљива" и заиста је тако. Само изгледа има један проблем, чини се да паметни нису баш заинтересовани да причају. Живе своје животе, друже се са неким другим паметним људима и чекају да прође.... ово лудило. А оно траје, одомаћило се, ушло у сваку пору нашег живот, покушава да преотме живот. Све што није добро поста-ло је обично, таман кад помислим да сам све видела, неко или нешто се потруди да ме разубери. И тако прођу године... Тешка вре-мена, притисло нас са свих страна, не може човек да дише пуним плућима, Речи тешко излазе, затворило се у ћутање. Отме се тек понеки уздах. Увек сам мислила да са година-ма и искуством човек буде паметнији, да зна одговоре. Сад да није тако, и ако још има паметних добро би било да проговоре, можда још нешто може да се спаси. Ако имају... жеље...

Љиљана Грбић доктор у Дому

Осмомартовско дружење



Поводом међународног дана жена - 8. марта одржано је, у организацији Савеза за спорт и рекреацију инвалида Београд а у сарадњи са Домом за одрасла инвалидна лица и Удружењем станара дома, такмичење за жене са инвалидитетом.

Велики број дама, учесница, одазвало се позиву, по слободној процени њих око 80, које су се такмичиле у пет понуђених дисциплина:

- " бацању висеће кугле
- " бацању плочица
- " пикаду
- " стоном тенису
- " брзој и прецизној вожњи електромоторних колица

Осим такмичења и освајања награда, само дружење имало је много већи значај јер је то уједно била и забава, вид опуштања како за учеснике тако и за организаторе. Све се одржавало у просторијама Дома за одрасла инвалидна лица.

После уводне речи добродошлице организатора ове манифестације, такмичење је зва-



нично почело. Свака такмичарка је могла да учествује у две дисциплине по свом избору, могућностима и жељи.

Даме које су освојиле прва три места у свакој дисциплини добиле су признање у виду дипломе, медаље, цвета и један прикладни поклон, док су остале даме добиле диплому као вид захвалности за учешће, цвет и поклон.

Када је реч о овом прикладном поклону даме су могле да бирају уникатне радове креативне радионице које праве станари Дома за одрасла инвалидна лица, редовни и ванредни чланови УСДА и то минђуше (од фимо масе или од перли и полудрагог камења) или магнетиће. Свака је изабрала оно што њој највише

одговара, шта јој се допада тј. свиђа.



По завршетку свечаног уручења награда, свим учесницама и присутнима обезбеђено је пригодно послужење уз музику, са надом да ће овакво дружење, истим поводом, бити организовано и у наредној години.

Гилић Марина

Ружом Милосављевић

У овом броју нашег билтена, имаћете прилику да прочитате шта осећа и какве погледе има на живот и на радне обавезе једна млада дама по годинама а не по радном стажу у нашем Дому јер је у њему од самог почетка, то је неговатељица Ружа Милосављевић



Погледи: На почетку нашег разговора, реците нам нешто више о себи и одкуд, нимало захвалан, позив неговатељице?

Ружа: Да будем искрена, по завршетку основне школе сам желела да упишем фризерску школу али нисам успела у тој намери, те сам у Земуну уписала, и завршила Средњу медицинску школу - болничарски смер. Такође сам у "Ђури Салају" завршила за физиотерапеута - масера.

Погледи: Пре почетка рада ове Установе радиле сте у Геронтолошком центру Бежанијска Коса где је сасвим друга структура корисника, нормално и другачије потребе. Већини ваших колегиница које су дошле са вама из Геронтолошког центра требало је дуго времена да се, како би се рекло, прилагоде новим условима рада, односно другачијем приступу корисника услугу. Међутим, ви сте најлакше превазишли назовимо проблем, како вам је то успело, има ли ту нека формула или то зависи од личности?

Ружа: Од првог дана рада овде, била сам свесна да ћу радити са млађом популацијом, и приступ ми је био такав, мада се све време трудим да професионално обавим све што треба, не занемарујући и једну људску димензију.

Нема никакве формуле, ја и сваком кориснику прилазим на посебан начин јер је свако личност за себе.

Погледи: Један период у Дому су радиле три Руже неговатељице, ради лакшег распознавања

вас су звали Нешина, по вашем супругу Ненаду који исто радио у нашем Дому. Ту преовлађују различитита мишљења о предностима и манама када обоје супружника раде у истом предузећу. Каква су ваша мишљења и искуства по том питању?

Ружа: Ја знам да су ме звали и мала Ружа, обзиром да сам од све три Руже била најмлађа. Мени није сметало што је мој супруг радио у истој установи, ја сам на њега гледала као на било ког другог колегу, у дому је наш однос био само професионалан.

Погледи: Стицајем послу који радите сведоци сте многих сурових људских судбина. Да ли ви као млада жена и мајка два дивна сина, када се вратите са посла неретко уморни, понекад и на који начин размишљате о тим суровим људским судбинама?

Ружа: Када дођем кући, ја настојим да будем само мајка и супруга и да се породици посветим потпуно. Без обзира на то, ја сам само човек, те се дешава да неке тешке судбине, нарочито оне трагичне, преживљавам и код куће, јер не радим ја са папирима већ са људима.

Погледи: Постоји аргументована изрека међу станарима која гласи "када Ружа ради све се одради на време и квалитетно". То не траје годину две, већ преко једне деценије. Какав је ваш чаробни штапић, и одкуд вама толики кредибилитет у том погледу ?

Ружа: Све што у животу радим, трудим се да

оградим до краја квалитетно, организовано и професионално, наравно - у оквиру властитих могућности.

То је једина тајна, послу прилазим на исти начин, како првог дана, тако и сада.

Погледи: Шта вам најтеже у послу који радите?

Ружа: Најтеже ми је што са појединим корисницима не могу постићи договор приликом обављања посла јер они инсистирају да се одради онако како они кажу, а то није њима ни у каквој користи, а нама је много теже.

Погледи: Сматрате ли да треба нешто мењати у организацији рада неговатељске службе, како би посао боље функционисао?

Ружа: Верујте да о томе не размишљам јер то није у мом домену.

Погледи: Јесте ли доживели неку већу непријатност у раду са станарима ове Установе?

Ружа: Па дуго смо заједно, било је непријатних и непромишљених коментара али сам се трудила да их заборавим и да их припишем као последицу и пропратну појаву нечијег стања или болести. Људски је праштати.

Погледи: За ових непуних дванаест година колико радите у овој Установи било је много и лепих и тужних догађаја, да ли можете издвојити два догађаја, када сте били најсрећнији а када најтужнији?

Ружа: Увек су ми најтежи моменти били када је реч о неком тргичном догађају. Веома ме је погодила смрт колегинице Драгице Ивошевић, која је умрла буквално на свом радном месту. Верујте, да ме увек погоди и смрт сваког корисника.

Најлепше успомене ме вежу за разне излете на којима сам била са корисницима. Посебно бих издвојила дводневни излет на Дивчибаре у организацији Удружења "Све је могуће".

Погледи: На крају нашег разговора, молимо вас да кажете неку поруку за све нас?

Ружа: Па знате шта, ја сам увек била свесна да живот особа са инвалидитетом није лак, али морате бити свесни чињенице да није лако радити са особама са инвалидитетом. Сви смо на неком истом задатку, ми да коректно одрадимо свој посао а ви да добијете услугу која вам треба. То можемо постићи узajамном коректношћу, разумевањем, толеранцијом и уважавањем.

Разговор водио: Душан Ђуровић



Излет на Фршкој гори - Миша, Ружа, Михајло (Ружин син) и Милада

Сервис за психосоцијалну подршку и персоналну асистенцију особама са инвалидитетом

(Хенди центар „Колосеум“)



Дарко Ивић координатор пројекта са шефом ресторана и персоналним асистентима

Пројекат "Успостављање сервиса агенције за психосоцијалну подршку и персоналну асистенцију особама са инвалидитетом у Београду" реализује Хенди центар Колосеум, а под покровитељством Министарства рада и социјалне политике и траје 9 месеци.

Циљну групу овог пројекта чине особе са тешким инвалидитетом које нису интегрисане у постојећа системска решења социјалне и здравствене заштите као ни у програме НВО. Активности пројекта реализују се на територији града Београда (Општине - Врачар, Палилула, Стари град, Вождовац, Савски венац и Нови Београд). На овим општинама, у сарадњи са Удружењима особа са инвалидитетом, изабрани су корисници којима су додељени персонални асистенти или геронто домаћице.

Кандидати за персоналне асистенте јавили су се преко јавног позива НСЗ и огласа у "Пословима".

О различитости телесних инвалидитета, њиховим животним навикама и потребама у свакоднев-

ном животу говорило се врло исцрпно на семинару у Општини Врачар, где су кандидати за будуће персоналне асистенте добили прве информације о свом будућем позиву. На истом семинару, особе са инвалидитетом су биле обавештене о начину обуке кандидата за персоналне асистенте и прерастању активности пројекта у рад агенције након завршетка пројекта.

Персонални асистенти и геронто домаћице који пружају услуге особама са инвалидитетом (корисницима) пре него су се укључили у директан рад са корисницима, морали су да прођу психо тест који је за потребе "Колосеума" урадила Национална служба за запошљавање, као и да приложе лекарско уверење и уверење да нису осуђивани.

Обука кандидата састоји се из теоретског и практичног дела. Теоретски део обуке одржали су дипл. дефектолози Милош Шапић и Горан Недовић.

Практични део обуке одржао се на клиници за рехабилитацију Др. М. Зотовић и Специјалној болници за церебралну парализу и

развијну неурологију - активности збрињавања особа са инвалидитетом (устајање из кревета, облачење-свлачење, храњење, све могућности трансфера, све активности у купатилу). На клиници су се кандидати упознали са разним врстама помагала (инв. колица, ходалица, дизалица,...) као и разним врстама асистивних средстава.

Други део практичне обуке одржан је у Дому за одрасла инвалидна лица на Бежанијској коси, где су особе са инвалидитетом били едукатори кандидатима за персоналне асистенте. Сваки кандидат је имао корисника где је практично пружао своје услуге према потребама и на начин на који је то одговарало кориснику. Супервизор кандидата у овој установи била је дипл. дефектолог Ивана Зубер.

Након завршене обуке кандидати су распоређени корисницима (50 корисника) тј. особама са инвалидитетом да пружају услуге персоналне асистенције.

Сталну контролу квалитета услуга врши стручни надзор.

Активности пројекта пружају конкретан вид подршке особама са тешким степеном инвалидитета и члановима њихових породица (повећавају социјалну укљученост - инклузију) ових особа, унапређује квалитет њиховог живота.

Пројекат је усмерен ка стварању Агенције за психосоцијалну подршку и персоналну асистенцију особама са инвалидитетом.

Дарко Ивић

Моји Утисци :)

"... Сеоски ковач нашао је шегрта вољног да напорно ради за малу плату. Одмах га је почео подучавати: "Кад извучем ковину из ватре, положићу је на наковањ; и кад климнем главом ти удри по њој чекићем." Шегрт је учинио тачно оно што је мислио да му је речено. Следећег дана он је био сеоски ковач.

Ученику који се бојао да ће погријешити, Мајстор рече:

"Они који не чине грешке чине највећу могућу грешку - не покушавају ништа ново..."

Једноминутна бесмислица - Антхону Де Мелло С.Ј.

Позив персоналног асистента је нешто потпуно ново у нашем окружењу. Ми са ове дуге стране нисмо били у тој причи, јер нас углавном није ни интересовало како се живи са те друге стране. Да нас је интересовало, знали бисмо да постоје људи који већ увелико раде као помоћници и подршка особама са инвалидитетом.

Само што се до данас томе приступало на другачији начин. Данас се ствари мењају и за посао персоналног асистента постоји обука, постоји признање и сертификат којим се утврђује ново занимање. Тек када сам кренула на обуку, и када ми је са свих страна упућивано питање: - Ко те је натерао да се овим бавиш?, тек тада ми је постало јасно колико предрасуда постоји у нашем друштву. Са поносом увек одговорим да је позив персоналног асистента моје ново занимање које сам сама изабрала.

Да имам разлога да будем срећна својим избором, потврдили су ми и дани проведени у Дому за одрасла инвалидна лица. Неко је некада рекао да је дом тамо где ти је срце. Има истине у томе.

Раде, Влада, Нада, Љубица, Душица, Неша, Мома, Милан, Драган... су само неки од станара Дома који су нама, персоналним асистентима, срдечно отворили врата свог дома.

Много смо научили једни од других, остали и добри пријатељи, што само потврђује дивну, другу страну мог новог занимања.

Посао се уради али отвореног срца, пријатељским осмехом и топлим речима.

Вања Ђорђевић

Поглед на инвалидност из очију персоналног асистента

Са животом у времену у којем су људске вредности занемарене, а крупне ствари приоритет - решила сам да се изборим несебичном љубављу, искреношћу и живљењем без предрасуда. У ризници емоција - свим срцем, покушала сам да нађем ситницу која живот значи, а то је "ХУМАНОСТ".

Одабравши позив персоналног асистента, ушла сам у свет инвалидних лица, - њихове животе, осећања и скривене снове. Захваљујући успешној сарадњи хуманитарне организације "Колосеум" и Дома за одрасла инвалидна лица, отворена су нам велика врата реалности. Први дани проведени у дому били су велики изазов, како за мене тако и за моје колеге. На све недоумице и постављена питања одговарали су станари дома. Од њих се могло много тога научити, а понајвише да је живот мио ма какав он био; без обзира којим путем кренули несмемо стати већ можемо и морамо наставити. У друштву људи са инвалидитетом, који уживају, шале се, воле и забављају, заборављате на реч ХЕН-ДИКЕП. Толику снагу воље и духа, најбоље доказују уређивачким радом, креативним радионицама, разним турнирима и још многим активностима која су њихов мотивациони механизам. Поткраде се и по који осећај немоћи који се кад - кад јави, али му храбро одолевају чекајући неке нове и боље дане. Када се утисци слегну, истина увек остаје, а она је "Да су пред Богом сви људи исти". Живот сада гледам другим очима, уживам у ситницама и знам коначно да осмех нема цену. Зато никада нећу заборавити, нити зажалити, за временом проведеним у Дому, а његовим корисницима за указано поверење, дугујем једно велико ХВАЛА.

С' поштовањем Марина Игњатовић



Бранко и Марина



Душица и Вања



Момчило и Сања



Горан и Владо

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

14.02.2010.

У организацији Ш.К. "Погледи" организован је фебруарски шах турнир.

21.02.2010.

Удружење станара Дома организовало је 3. меморијални турнир у ремију - Сећање на Анђелију Илић.

25.02.-19.03.2010.

Удружење станара Дома је у оквиру својих редовних активности организовало квиз "Асоцијација", отворени турнир у шаху и трку електромоторних колица.

03.03.2010.

Стигло је обавештење за ШК "Погледи". Од Министарства за спорт и омладину им је одобрен део финансијских средстава за програмске активности у 2010. години.

05.03.2010.

Одржан је састанак запослених на коме је Ивана Зубер изабрана за председника синдиката.

06.-14.03.2010.

Две екипе ШК "Погледи" учество-

вале су у Купу Београда и на жалост нису се баш прославили.

08.03.2010.

Поводом Међународног дана жена 8. марта, Савез за спорт и рекреацију инвалида Београда, у партнерству са УСД-ом и Домом за одрасла инвалидна лица, организовали су спортска такмичења у пет дисциплина за више од 80 дама, са и без инвалидитета. Покровитељ ове традиционалне манифестације је Скупштина града - Секретаријат за спорт и омладину и Секретаријат за социјалну и дечију заштиту.

- Удружење станара Дома је поконило лепе поклоне својим чланицама.

09.-10.03.2010.

У Дому је одржана синдикална продаја Трикотаже фирме "Ада".

16.-17.03.2010.

У Дому је одржана синдикална продаја постелине фирме "Бели лабуд".

18.03.2010.

У Дому је одржана састанак синдиката запослених са Миленком

Чуровићем, председником синдиката у Установама Социјалне заштите .

24.03.2010.

Удружење станара Дома одржало је редовну годишњу Скупштину.

01.04.2010.

Гест вредан пажње, Др Биљана Зубер - стоматолог из Руда, свим својим пацијентима из Дома, донела је поклоне за Васкршњи празник.

02.04.2010.

За станаре је стигла донација фирме "Имлек".

04.04.2010.

Поводом Васкршњих празника група станара се причестила на Васкрс.

06.04.2010.

Удружење станара Дома, у склопу својих редовних програмских активности, организује Сликарску радионицу која ће се одржавати уторком, а радионицу ће водити господин Мирко Сикимић, академски сликар.

ВАРИКИ

Усреду, **03.03.2010.** Јапанска амбасада у Београду нам је даровала још један поклон, концерт групе "Варики".

Група "Варики" је основана 2001. године, обједињује музику и плес из читавог Јапана, одређене верзије традиционалних уличних наступа, музике посвећене будистичким и шинтобожанствима, те музике за плеас и прославе.

Упознали су нас са традиционалним инструментима из Јапана: таико бубњевима, шамисен гудачким, јокобуе флаутом, кото и кокју жичаним инструментима.

Извели су нам једанаест нумера, свесрдно се трудећи да нам приближе како своје вештине свирања на дрвеним инструментима, тако и да нас уведу у дух и филозофију живота далеког Јапана.

Захваљујемо се Амбасади Јапана, члановима групе "Варики": госпођици Обина, и господи Катоги, Кимура и Оно, на веома лепом доживљају.

Иако им ова врста музике није блиска, станари и радници наше установе су изразили веома велико задовољство угођајем који су нам приредили наши гости.

Утјеха Шћекић



ДОМ ВАН ДОМА

11.02.2010.

Екипа Удружења "Све је могуће" отпутовала је пут Шведског града Малмеа, где су се у периоду од 13-16 фебруара такмичили у куглању, кћоном тенису, пливању и боћању.

27.02.2010.

Једна група чланова Удружења "Све је могуће", посетила је Сајам туризма у хали четири на Београдском сајму.

05. I 07.03.2010.

Група станара била је Дејвис Купу Србија - САД у Београдској Арени.

08.03.2010.

На позив Дарка Ивића, председника Саветодавног тела при кабинету Градоначелника Београда и НВО "Колосеум", у поподневним сатима неке од дама из УСД-а, биле су на прослави поводом дана жена, организованог за жене са инвалидитетом у ресторану "Језеро" на Ади Циганлији. Покровитељ манифестације је Министарство рада и социјалне

политике, ЈП Ада Циганлија и медијски партнер дневни лист "Блиц"

У програму су учествовале бројне јавне личности из света позоришта и естраде.

- У организацији Установе група станара била је на концерту Горана Карана у Сава Центру, док је Удружење Дистрофичара Београда, организовало одлазак у Дом Синдиката на концерт Владе Дивљана.

10.03.2010.

Удружење "Све је могуће" у општини Нови Београд одржало је презентацију такмичења из Шведске за медије, донаторе и пријатеље који су им омогућили да оду на такмичење.

12.03.2010.

Представници здравствене службе из Дома били су на семинару на ВМА.

18.03.2010.

На позив Савеза за спорт и омладину инвалида Београда, једна група чланова Удружења

"Све је могуће" учествовала је на такмичењу у куглању на Ади Циганлији.

- На Новом Београду, у блоку 45 одржан је Сајам за запошљавање особа са инвалидитетом.

23.03.-01.04.2010.

У организацији Шаховског Савеза Београда, у хотелу "Славија" чланови ШК "Погледи" учествовали су на "Пролећном опену 2010."

27.03.2010.

Група станара била је на концерту Плавог оркестра у Београдској Арени.

- Истога дана представници ШК "Погледи" учествовали су на Васкршњем турниру који је организован у Зотовићу. Ово је тек почетак сарадње јер у наредном периоду имаћемо школу шаха за децу из Зотовића и Сокобањске. Овај пројекат подржан је од Секретаријата за спорт и омладину. Много више о свему овоме у наредном броју нашег билтена.

07.04.2010.

На позив госпође Миле Џанковић представници УСД-а били су на отварању изложбе икона Уметничке колоније Св. Прохор Пуињски поводом 20.год постојања у клубу Ваздухопловства војске Србије у галерији "Икар" а све у циљу успостављања сарадње у наредном периоду.

Приредила Зорица Филиповић



Традиционални јапански змај



ПУТ У МАЛМО - Шведска

Преовладава мишљење да се у већини случајева многе ствари лакше ураде први пут него други. То се управо обистинило када је дошло време да се по други пут, у организацији спортско-рекреативног удружења "Све је могуће", крене пут Малмеа, где се по тридесет-четврти пут одржава "Малмо-опен", после параолимпијаде највећа спортска манифестација особа са инвалидитетом на овој планети. Да, управо се тако десило члановима удружења "Све је могуће", јер, неколико дана пре планираног поласка, није се могло са сигурношћу рећи да ли ће се уопште кренути на пут или не. Али захваљујући, пре свега харизми председнице Удружења, Миладе Лазић и још неких чланова који су својим несебичним залагањем и малтене коцкарском интуицијом кренули смо на овај неизвесни и незаборавни пут. Кад кажем неизвештан, пре свега мислим у финансијском смислу, јер су многе институције обећале средства па нису ништа урадиле по том питању, а богами није била ни мала свота новца који је требало обезбедити за тај подухват. Но ипак, ко хоће, нађе начин, а ко неће, нађе разлог. То је паролла Аце Гаврића, једног од оснивача овог Удружења. Тако је и било, ко је хтео нашао је начин да нас седамнаест проведе пет незаборавних дана. Пре свега, захваљујући великом разумевању организатора "Малмо опен", а посебно г.дину Синиши Кеци, који су нам омогућили да трошкове смештаја платимо десетак дана по повратку са такмичења. Е па дошао је и тај четвртак, 11. фебруар, када се требало кренути Јатовим авионом до Копенхагена, а зна се кад се иде авионом нема кашњења, тако да смо скоро сви били на аеродрому пре договореног времена. Међу првима смо били ми из Дома, где нам је моја лепша половина, Зока, при уласку у Весков комби

пожелела сретан пут, а у комби су око пола 6 ујутро ушли Милада, Вељо-вођа пута, Бане, Миша и његова сестра Гига, Цеца и моја маленкост. На путу ка аеродрому стиже нам СМС порука од социјалног радника Дома Утјехе, са лепим жељама. Полако се група комплетира, нас 17, путничка грозница је на врху. Неки се тек сада упознају и то има своје чари. Рутинска аеродромска процедура плус наша инвалидска колица стварају додатно непотребно нестрпљење, на крају се сви смештамо у авион. Некима је ово први пут да лете, мислим авионом хахаха. Лет је трајао преко два сата како каже стјуардеса. Чим се боинг виноу на 9 хиљада метара, нешто више од половине нас је заспало из више разлога које не бих сад да набрајам. Слећемо у Копенхаген и први, како се каже, малер са Миладиним електромоторним колицима који је тек у хотелској соби пливач Зоки решио. Мишина дизалица је идеално послужила као транспортна колица за путничке торбе, којих је било доста. У међувремену Гоца и Мргуд су отишли да виде где је железничка станица и како се до ње долази, као и да купе карте до Малмеа. Полако се навикавамо на скандинавску климу, која није баш пријатна али све има своју цену. По доласку на железничку станицу Мргуд нас је мало прошетало по перонима, као на трејл орјентирингу, највероватније је то последица професионалне деформације. Овисници о дуванском диму користе сваку прилику за свој ужитак. Са Синишом смо се чули телефоном и он нас је чекао у Малмеу, иако свуда пише Малмо ја ћу ипак писати по Вуку, како говоримо, тако и пишемо. Напокон стиже наш воз и ту одмах осетимо разлику у односу на нашу земљу, јер улазимо колицима у воз нормално као и сви други, коментаришемо како по вагонима нема никаквих шкра-

ботина нити порука, као да је јуче изашао из фабрике, а ко зна колико година је у употреби. Идемо преко највећег моста на свету, дугачког 34 км. То не би било ништа необично, да једним делом не пролазимо испод Балтичког мора, који раздваја Данску и Шведску. Након 15-20 минута возом, ево нас у другој држави, у граду Малмеу без граничне контроле и других формалности које одузимају драгоцену време. Конечно се срећемо са Синишом и његовом рајом из Сарајева, пешке идемо ка хотелу Сканди, није нам било баш пријатно, било је много снега по тротоару који је иначе направљен од коцке те се пут мало одужио. Мој пратилац Мима је имала ватрено крштење у рукавању инвалидским колицима. Мене је импресионирао будући златни момак Неша (квадриплегија) који сво време вози сам механичка колица што није ни мало једноставно када је температуре испод нуле, а пут нераван. Дошавши у хотел, речено нам је да не можемо сви бити на истом спрату, што није био никакав проблем. То нам је потврдио и рецепционар-иначе наше горе лист, што ће нас пратити и наредних дана у Малмеу, где год да смо ушли било је наших људи, има нас ко Кинеза. По преузимању кључева, тј. картица које су нам биле као чаробна реч, сва врата су отварале, а трајање им је само три дана, отишли смо да видимо где смо смештени, што је нас, особе са инвалидитетом, јако занимало због наших потреба. Распакивање је трајало око два сата, а потом смо се срели у холу хотела где смо се договарали ко ће куда јер је било разних жеља. Посетио нас је и Анте, супруг Снежанин, која је пре три године у Дому одржала једнодневни семинар о писању пројеката и ту се водио разговор о могућностима будуће сарадње. Синиша је, иако организатор овако велике манифестације, увек налазио

времена да поприча са нама. Највећи проблем смо имали са стоним тенисом јер се нисмо пријавили на време, а ето испало је да нам је био најјачи адут. У петак, 12. фебруара, нисмо имали такмичарске наступе али смо у последподневним сатима имали прилику да гледамо атрактивне екипне спортове особа са инвалидитетом, кошарка у количима која се игра и код нас, али ова је далеко динамичнија и ефикаснија а самим тим и занимљивија и хокеј на леду у седећем положају, помоћу санки, а све остало је исто. Они слабо отпорни на хладноћу ишли су на кошарку, а остали на хокеј.

Наравно како бити у Шведској а без шведског стола, е па и он је био ту, а ја и мој цимер Веља смо увек били први, не због глади него да, као најстарији, дамо пример осталима како се то ради.

Свашта се радило тих дана, чак се славио и рођендан Славољубу у холу на другом спрату, где је био и конобар, Херцеговац Здравко, којег смо звали на ракију и који је ипак и поред шведске дисциплине на раду пристао на исту, јер зна човек шта је ред.



Дошао је и дан „Д“, тј. субота, дан када смо ми наступали у свим пријављеним дисциплинама. Пре 8 сати први излазе пливачи Славољуб и Зоран, са њима су Мргуд и Гига. Затим иде најбројнија група, боћари Мила-да која већ има искуства, Миша и моја маленкост који смо први пут видели како то изгледа. Са нама су Гоца, Лидија, Цеца, а убрзо су нам се прикључили и пливачи, који су завршили такмичење и дошли да нас бодре. Мргуд се одмах умешао међу судије, равноправно као да се не знамо, а у међувремену су из хотела

отишли прошлогодишњи златни куглаш Бане, Милица и Мери и садашњи златни стонотенисер Неша са Вељом и Машом. Нас троје смо покушали да се пре званичног наступа упознамо са правилима ове боћарске игре и да који пут бацимо куглу али било је безуспешно. Миша први наступа, нормално Лидија му асистира. Види се да то и није нека наука само треба више да се тренира и нађе начин како да се кугла што боље узме у руке. Првог дана сваки боћар имао је по три наступа, да би на крају остало 8



тј. систем квалификације, а други дан тих 8, међу којима сам и ја био, такмичили по куп систему. Боћари са пливачима се први враћају у хотел око пола два поподне, а са нестрпљењем и радозналешћу очекујемо вести са друга два боришта. Куглаши нас обавештавају да ће се тек сутра знати резултати, а тек око 4 сата на вратима се појавио Ненад Крбавац са Машом а за њима који минут и љути Веља са речима: "Вама нико није реко да такмичење почиње тек после 1 сат, какав је ово јавашлук, са ким сте разговарали и шта сте разговарали". Ми сви изненађени шта ово би, а Маша, губећи стрпљење, вади златну медаљу испод Нешине тренерке и ту настаје одушев-



љење и падају честитке. То смо вече у хотелу прославили ову Нешину златну медаљу.

У недељу су такмичење имали златни Неша у стонотенису, друга група, у боћању четвртфинале, док су Бане куглаш и пливачи ишли само по резултате. Боћање се брзо завршило, ја сам завршио на 6. месту, препустивши дамама боља места.

Отишли смо да бодримо Нешу, јер тамо није проблем превоз, те можемо куд хоћемо, само да најавимо број колица. Идемо комбијем, а возач опет наш човек. Улазимо у велику салу са преко 20 стонотенисерских сто-



лова. Прво налазимо Машу која нам је рекла да Неша треба да игра полуфинале, наравно из којег је отишао у финале, са много бољим противником и осваја сребро али и оно нама сија као злато. У хотелу се наставља славље, по старом добром ре-



цепту. То вече је било најбоље јер је била права опуштенија. Сви смо се сложили са Банетом да је он прошле године освајао медаље, а ове године главна мисија је међународна сарадња, тј. жене, да не идемо у детаље. У понедељак није било спортског дешавања али нам је цео дан био попуњен, почев од чувеног шведског

стола па до одржавања никотинског стања на улазу, што су биле редовне активности, а требало је одрадити и неке заједничке активности, фотографисање у спортској опреми, а Мери је била



фотограф, јер требало је снимити на толико апарата по неколико пута јер смо мењали опрему. Најзад смо и то скинули са врата јер увек је теже кад се мора нешто одрадити.

У пола два смо ишли код наших домаћина, Удружења особа са инвалидитетом, која је веома моћна организација. Синиша нас води да видимо све што они



Просторије домаћина Удружења особа са инвалидитетом

имају, нашим импресијама никада краја, објашњава нам циљ и намену објеката, е то представља побољшање услова живота особа са инвалидитетом, јер то је поента да само са стварањем једнаких услова не постоје разлике ни у потребама ни у могућностима. Многе од својих активности они реализују уз помоћ волонтера и донатора, као и ове **игре које су окупиле 2400 такмичара из 25 земаља у 19 дисциплина.**

Враћамо се у хотел мало ошамућени свиме што смо видели и чули. На свечаној вечери смо били сви заједно, са рајом из Сарајева. У шведској је све практично па тако и у ресторанима, сам



спремаш колико хоћеш и шта хоћеш. Милада је опет имала пех са колицима гума је пукла на вентилу, а Милада је то приметила тек по повратку у хотел, те је хотелски домар морао решавати проблем, али безуспешно, те смо посудили механичка колица до аеродрома. Све друго је ишло по

плану и договору, уторак је био дан повратка па је и атмосфера била другачија, те су се паковале торбе и куповало још по нешто. Пре одласка, Синиша је дао интервју Славољубу за његову радио емисију у Зрењанину и на аеродрому се растајемо од Синише, али и од Мргуда и Мери који одлазе за Немачку. Сви смо били мирни у авиону, пуни утисака, помало емотивно истрошени, једино је Зоки неуморан. Који минут после 4 сата поподне, слећемо на сурчински аеродром, где нас је чекао Веско, а у Дому Зока и Дада са лонцем пасуља и много, много праве кафе. Дошао је и наш параолимпијац Дражењко да нас поздрави и пита како је било. Наравно да се ово дивно путовање не би десило да није увек дискретних донатора, који из својих скромних средстава ипак издвоје мало и за друге којима је потребно.

1. Малмо опен 10
2. Удружење банака Србије
3. Јат
4. Аеродром "Никола Тесла"
5. Зора супер спорт
6. Спортекс Ариље
7. Београдске електране
8. Алпе Адриа д.д.о
9. Савез за спорт и рекреацију инвалида Београда

Душан Ђуровић

Моји утисци из Малмеа

Шта рећи о мом путу у Малме? Сасвим другачије него тамо одакле сам дошао али је опет толико спонтано да сам се осећао као део свега што ме окружује. У почетку ми је све деловало дискретно и резервисано, да бих на крају био сигуран да сам у друштву где те нико не угрожава а да си део истог.

Препун сам лепих утисака и питам се да ли се тако осећам због седамнаесторо бандита који су ми улепшали све ове дане или града Малмеа, домаћина, или свега тога заједно...

Сигуран сам да су нова пријатељства главни кривац за моју еуфорију а да се шведски амбијент уклопио са својом једноставношћу, опуштеном атмосфером. Осећао сам се јако добро и пробуђено.

Чињеница је да је све на неки једноставни начин уређено, људи су ненаметљиви.

Прави је доживљај док се возите возом који јури преко 120 на сат и при том имате утисак да је неко пругу подмазао сланиницом. Осећај је посебан, поготову ако га упоредите са нашим возовима.

Хотел је једноставно здање, у почетку сам помислио како је прескроман, међутим, како дани пролазе, увидиш да има прилично садржаја и могућности. У хотелу смо могли да користимо нет, било је неколико места где смо се окупљали и проводили време, постоји и одлична сауна где је све баш онако како би требало.

Могло би се још много тога написати о Шведској...

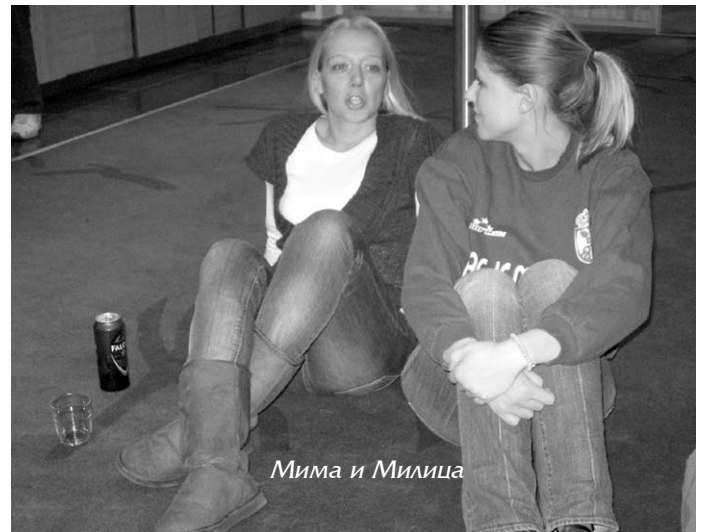
Славољуб Епифанић из Зрењенина, такмичар у пливању

„...МА БЕЗ ВЕЗЕ КАД ВАМ КАЖЕМ”

Хајде да и ја, особа која ни приближно свој доживљај не уме да пренесе на папир, напише своје утиске, критике и похвале о заједничком путовању у Малме, град у коме се одржава најчувеније спортско такмичење особа са инвалидитетом.

Као прво, када сам ја, штребер, питала о потребној садржини речено ми је да, поред утисака о граду и такмичењу, напишем о, цитирам "свом првом и правом контакту са особама са инвалидитетом". Е тај "детал" ми је запарао уши, шта се бре правите важни, *Ви* сте као нека посебна категорија? Па какав то треба да је контакт и утисак, шта је требало да ме запањи, зачуди, замори или фасцинира? Ја могу да причам, односно пишем, само из личног искуства али нисам ни у једном моменту имала било какав осећај оптерећења, тежине, дужности, императива или било чега таквог што може да каже да је све заиста тако или да сте прикривали своје потребе, захтеве или да их нисам видела, препознала и запоставила. Све то, ако и јесте ово последње, одбијте ми на епитет "плавуша". Састав читаве екипе је био такав да су нервоза, пребацивање, размаженлук, натегнутост и љутња мисаоне именице и радње, ако изоставимо Дулетово прање косе што је био начин да испренио Цеци и мени показе своје витко тело у сауни!

Ја заиста нисам никада била у Шведској нити бих у скорије време ишла да није било овог такмичења, а *Ви* "важне моје особе са инвалидитетом" бисте то могли и без мене! Да нисам ишла са вама не бих знала да је много пријатније бити у хотелу на испијању ракије са ногу, грицкању чипса и чоколадица у разговорима о свему и свачему, од провода по ноћним клубовима и ресторанима по граду. Да нисам ишла са *Вама*, не бих знала у којим сте све спорстким дисциплинама тако добри, Зоки и Славољуб две пливачице са слободним стилем пливања, Дуле који први пут боћа и запањује све оне који то годинама тренирају, запањује што боћањем што шармом, Милада која након сваке лопте при боћању цокће и негодује сопствену игру, боље би боћала да може упоредо да пуши, Миша боћамајстор, хладан као шприцер, Бане кугл мајстор "прошле године сам вам показао шта знам па нећу ваљда и ове, ја сам дошао да успоставим међународну сарадњу" и наравно Неша, који је као играо стони тенис, као освојио сребро и злато, као био бољи од већине и као били смо нарочито поносни на њега, ма без везе кад вам кажем!



Мима и Милица

ра, читав кварт који је пешачка зона у коме је и наш фасцинантни хотел, укусна храна, љубазни људи, у свакој радњи по неко ко говори српски, а то увек схватим након што све информације добијем на енглеском, организованост града и превоза, град у коме поразбијам својим "префињеним покретима" пола радње, а продавац само одмахне руком, ма све ок. Град који треба да буде пример свима у организованости и прилагођености особама са инвалидитетом.

Мени је ово прва посета Малме опен такмичењу, не знам како је било раније али ја имам само речи хвале за организацију, од превоза до такмичења, завршне вечери, не знам шта бих мењала осим што бих волела да буде још више наших учесника.

Ако баш треба нешто да критикујем онда би то био одабир годишњег доба за Малме опен - па зшто бре ови Швеђани не организују овако нешто на пролеће или лето, више би се лепота града упознало обиласцима, више би сви били на ваздуху, не би се цвокотало током пушења испред зграда, а Дуле не би инсистирао да идем до залеђене реке као тест - да ли тај шведски лед може да издржи моје габарите!

Ја више нећу да пишем јер све што бих даље писала су само похвале па ће деловати увлакачки и лицемерно па ћу завршити са овим: било ми је тако да бих желела да ми се ово путовање понови са свима вама и следеће године али га се већ сада одричем како би још неко био обогашен оваквим дружењем, а и да ме следеће године опет не давите оваквим писњем! Ја се надам да препознајете шалу у неким деловима, не у свим наравно!

Малме је град који се мени јако допао, архитекту-

Мирјана Аврамовска - Мима, један од пратиоца

ОСНОВНИ ПОЈМОВИ ИЗ ПСИХОЛОГИЈЕ



Делови из књиге Адриан Фурнхам: "50 идеја у психологији које је стварно потребно знати".

Адриан Фурнхам је професор психологије на универзитету у Лондону. Ова књига је резултат последњих истраживања, студија случајева и основних аргумената психолошких теорија које објашњавају људско понашање. Књига је објављена 2008. године.

Преглед истраживања је указао на велики број предрасуда, тј. погрешних уверења о многим питањима везаним за људску психологију. Међу њима се истичу предрасуде које се односе на "срећу".

Најчешће предрасуде у односу на срећу су следеће:

- " Срећа највише зависи од онога што се особи дешава у животу.
- " Особе са озбиљним болестима и телесним инвалидитетима су увек мање срећне.
- " Млади људи су срећнији од старијих.
- " Особе са већом интелигенцијом су срећније од особа са нижом интелигенцијом.
- " Стицање богатства чини људе срећнијим.
- " Потрага за срећом не доводи до среће.

Овој теми се може прићи на више начина: усмерити напоре у циљу да се личност ослободи негативних емоција, тј., да се коригује и мења, као и да се искористе снаге и способности личности да утиче и гради своје осећања задовољства и среће.

Осим општих препорука за побољшање здравља које се односе на исправну исхрану и довољно сна, аутор наводи да су за осећање задовољства животом неопходни изграђивање добрих односа са другима у околини, бављење активностима које особа доживљава као интересантне и проналажење сврхе и смисла.

Снаге и вредности које нас воде ближе могу се систематизовати на следећи начин:

- " Радозналост, креативност, отвореност за ново, жеља за сазнавањем;
- " Храброст, одлучност;
- " Хумор;
- " Љубав, нежност, опраштање, скромност, захвалност;
- " Уважавање лепоте и савршенства, вера и нада.

Наставак у идућем броју.

Приредила: Прим. др Богданка Чабак

Dobre ideje ne zasta

ANA VUŠOVIĆ
MARKO LOVRIC

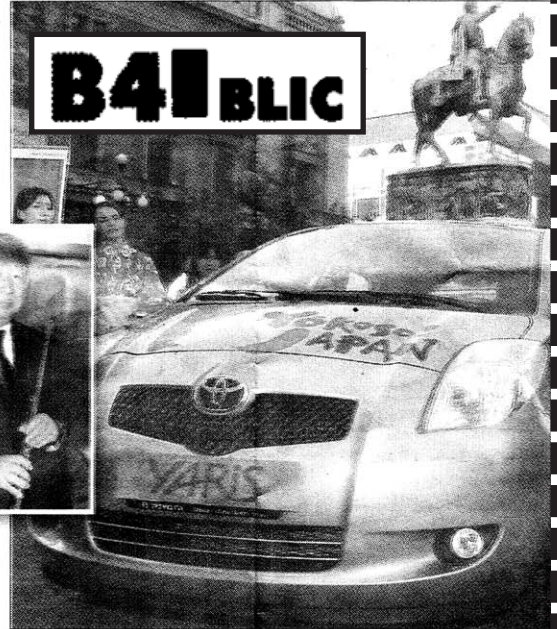
Tadaši Nagai rođen je deset hiljada kilometara daleko od Beograda, ali je za glavni grad učinio mnogo više od većine žitelja "kruga dvojke". Nekadašnji ambasador Japana četiri godine je delio donacije Beogradu "i šakom i kapom", pomažući i zdravstvu i kulturi i komunalnim službama. Beograd, na žalost, nije brz poput japanskih autobusa, pa veliki prijatelj Beograda zbog skupštinskih neslaganja još nije proglašen počasnim građaninom. Prekjučerašnja promena statuta glavnog grada, međutim, lišava grad opravdanja za „sporo-zahvalnost“.

Inicijativu za dodelu počasnog građanstva bivšem japanskom ambasadoru pokrenula je uprava Narodnog pozorišta još 2008. godine, nakon što je Vlada Japana donirala ovoj kulturnoj

Izmenom Statuta grada stvoreni uslovi da se Tadaši Nagai proglasi počasnim građaninom Beograda

Ambasador, muzičar i fotograf

Tadaši Nagai rođen je u Tokiju, gde je diplomirao društvene nauke i stručnjak je za srpski i hrvatski jezik, kao i vrstan poznavalac ekonomskih sistema nekadašnjih socijalističkih zemalja. Odličan je flautista i u Beogradu je svirao sa Beogradskom filharmonijom i drugim proslavljenim domaćim muzičarima. Hobi mu je i fotografija, te je u Beogradu održavao i izložbe. Kao ataše, sekretar i zamenik šefa misije, u Beogradu je diplomatske dužnosti obavljao u tri navrata, pre nego što je imenovan ambasadorom Japana u Srbiji oktobra 2005. godine. Ambasador je bio do oktobra 2009. godine.



ustanovi oko 24 miliona dinara za audio-video opremu. Ideju je tada podržao i Dragan Đilas, ali su joj se

usprotivili radikali, smatrajući presudnim to što je Japan priznao nezavisnost Kosova, pa inicijativa nije

dobila potrebnu dvotrećinsku većinu u Skupštini grada. Gradski parlament je, međutim, pre dva dana usvojio promenu Statuta, pa je sada za dodelu počasne titule građanina dovoljna prosta većina odbornika.

Ova izmena će omogućiti da Tadaši Nagai bude imenovan za počasnog građanina glavnog grada. On je svojim angažmanom i donacijama prestonici u ime japanske vlade zaslužio takvu počast, ali zbog upliva visoke politike ova odluka nije mogla da bude ranije doneta – kaže Aleksandar Antić, predsednik Skupštine grada.

I Radmila Hrustanović

DONACIJE JAPANA

Tadaši Nagai bio je ambasador Japana u Srbiji od 2005. do 2009. godine. Za to vreme japanska vlada pružila je neprocenjivu materijalnu pomoć Beogradu, u čemu je Nagai imao ključnu ulogu.



Institutu za neurohirurgiju 2008. godine darovana je najviše



OTO: Z. RAŠ

Kako bi izgledao Tašmajdanski park pristupačan za Ploče umesto asfalta, klupe u

ZORICA LAZAREVIĆ

U Beogradu živi oko 250 hiljada osoba sa invaliditetom, čitav grad ljudi koji je „nevidljiv“. Retko ih srećemo, a razlog tome je, iako to ne primećujemo svuda oko nas. Neprikladne apoteke, kafići, restorani, autobuske stanice, trotuari, parkovi... Život u prestonici nije jednak za sve - za osobe sa invaliditetom često je surov.

Nikad nisam bio u crkvi Svetog Marka, a voleo bih. Odlazim u jednu na Bežanijskoj kosi, jer je to jedina za koju znam da u nju mogu da uđem - kaže Miloš Prvulović (34), gledajući ispred sebe dvadesetak stepenika koji ga dele od ulaza u crkvu.

Mlade arhitekthe Nataša Janković, Bojana Jovičić i Miloš Todorović, prva su generacija studenata koji su na fakultetu imali izborni predmet Dostupnost za sve

Ne poštuju zakon

Iako postoje zakonske odredbe o pristupačnosti, one se u praksi retko sprovode. Bez „rušenja“ barijera osobe sa invaliditetom ne mogu ostvariti svoje prava. Zakon o sprečavanju diskriminacije osoba sa invaliditetom Srbije predviđa obavezu za stvaranje pristupačnog okruženja, a slična rešenja sadrži i Zakon o planiranju i izgradnji.



Miloš Todorović, Miloš Prvulović, Bojana Jovičić i Nataša Janković FOTO: N. MARKOVIĆ

ПОБЕДА ПАРТИЗАНА У БЕОГРАДСКОЈ АРЕНИ

У Београдској Арени 30. марта и 1. априла одиграна је трећа и четврта утакмица четвртфинала Еуро Лиге између Партизана и Макабија из Тел Авива. После прве две утакмице у Тел Авиву, резултат је био 1:1, тако да смо били у прилици да следеће две утакмице гледамо у Београдској Арени. Успели смо да обезбедимо превоз за једну групу људи од 6 корисника и за трећу и за четврту утакмицу. Били смо пресрећни што смо могли кошаркашима Партизана да помогнемо да изборе две победе у Београду, које су их одвеле на Фајнал фор, који се одржава у Паризу од 7. до 9. маја. У прекрасном амбијенту Београдске Арене, навигачи Партизана су све време током обе утакмице бодрили Партизан и на тај начин им пуно помогли.

Верујем да ми имамо најбољу публику у Европи, која нас никад не оставља и која нас бодри до последњег тренутка, и захваљујући њој смо стигли тамо где јесмо.

Заставе црно-беле боје и звиждуци публике су испратили кошаркаше Партизана у Париз да изборе што бољи пласман на Фајнал фору. Партизан ће прву утакмицу на Фајнал фору играти са Олимпијакосом. Ако победи, играће у финалу, што би био изузетно велики успех за ове младе кошаркаше.

Захвалио бих се свима онима који су нам помогли да присуствујемо овом спектаклу уживо.

Антић Чедомир Чеда

NEKA RAZMIŠLJANJA

Непознавање значења речи или нешто друго?

Да бисмо објаснили како неко реагује на одређене догађаје, не само у љубавном животу, често користимо израз "сујета". Када неко каже да му се она свети јер јој је повредио сујету, други климајући главом дају знак да су разумели. Али што је то сујета? Какви су у ствари, сујетни људи? Да ли је сујета нека врста поноса, љубави према себи, позитивне слике о себи, самопоштовања. Сигурно ћете бити изненађени када сазнате да реч сујета у ствари значи празнина. То се јасно види у неким другим речима као што је сујеверје које значи празноверје, или осујетити што значи онемогућити остварење нечега. Друга реч која се користи у нашем језику је таштина. Рећи да је неко ташт је исто као рећи да је сујетан. Зато је таштина синоним који означава празнину. На пример, кажемо да лек треба узети на таште односно на празан желудац. Вероватно је и реч ташта супругина мајка из тога произишла, јер има празан осећај према зету, или свекрва супругова мајка је, по неком неписаном правилу, за све крива. Како онда можемо мислити да неко има повређену празнину? Очигледно је да ову реч масовно неправилно употребљавамо, јер смо током времена заборавили њено право значење, а да нас нико није упозорио. А признаћете да је мало чудно када неки народ покушавајући да говори о самопоштавању говори о празнини. Како је до такве грешке дошло? У многим друштвима се осуђује понашање када

неки појединац велича своје непостојеће врлине, покушавајући да код других изазове прихватање и поштовање. Људи слушају некога шта прича о себи, а онда закључују да је то празна прича, сујета. И зато је особа која се често овако "дува" названа сујетни. Али онај који о себи прича позитивно не мора бити умишљен, он може говорити о квалитетима које заиста поседује. Тада не можемо рећи да је сујетан. Проблем настаје када се не разликује препотентност од самосвести, лажни понос од стварног самопоштовања. А када у језичкој равни не постоји такво разликовање, онима који користе тај језик тешко да разумеју разлику између ових појмова. Можемо претпоставити да некада давно, када је хришћанство било уско повезано са свакодневним животом, када су људи тежили да живе као слуге Божје, ово разликовање није било важно. Тада су у тежњи да одбаце грешно самољубље, а истакну скромност, људи порицали своје врлине. Данас је за квалитетан љубавни однос потребно, не само да особа воли другог, већ да воли и саму себе. Жртвовање и самопожртвовање у љубави више није прихватљив модел. Девојке не желе да у својим самопожртвованим мајкама виде узор за сопствени живот. Савремена љубав је волим себе али волим и тебе. Он је рекао: Волите друге као сами себе.

Душан Ђуровић

КРЕЧАНА

Ако вам се повремено паметне мисли врзмају по глави, не значи да се тамо и задржавају. Зато морате код себе увек да имате оловку и папир, па записујте све што вам падне на памет. Још пре две године ми је синула страшна идеја док сам био с децом у шетњи, а ја се уздео у себе да ћу да запамтим, па се ни до дана данашњег нисам сетио шта је то било толико важно! Пре неки дан пођем ти ја на спрат у спаваћу собу да нешто узмем, па када сам дошао горе бленуо сам у зидове као теле у шарена врата. Колутао сам очима по соби и тражио тајанствени предмет због којег сам превалио шеснаест степеника, али ништа. Зарибала кречана! Док сам се враћао доле у дневни боравак толико сам размишљао о томе да сам отишао кроз доле у подрум. Када сам већ сишао до подрума, онда узех флашу вина, да макар нешто понесем горе, да се од срамоте не вратим празних руку. Свашта ли ће мене да снађе... а скоро сам рекао комшији Митру да је метузалема, иако он још увек држи све конце у рукама. По некад му испадне протеза, али све памти као мазга. Када бих му испричао шта се мени дешава, он би пукао од смеха. И тако, с времена на време не знам да ли сам негде пошао, или сам управо стигао... године полако чине своје. Нема ту шта да се лажемо. Уосталом, ако хоћете дуго да живите, морате и да остарите, јер без старости нема дугог живота. Могла је природа да удеси то и другачије, на пример да се човек роди стар, а умре млад. Па то би било сјајно! Чим се родиш постанеш пензионер, примаш пензију и уживаш у шетњама...милима Божја! Како време одмиче здравље ти се поправља, не трошиш више новац на лекове, боре на лицу нестају, почињеш да тражиш посао и из дана у дан изгледаш све боље. Када дође време да се ожениш, тада си најпаметнији јер си се родио стар, па се тада и запиташ да ли ти је то уопште потребно. По завршетку радног стажа када имаш двадесетак година, по други пут идеш у пензију и почињеш да се играш с децом до краја живота. Макар умреш као човек, млад и здрав! Е, шта све може пуста машта да направи од човека... а кажу да сам некада био нормалан док нисам почео да лупетам и пишем којекакве глупости. Ајд' што ја лупетам, него и доктори наука са познатих светских Универзитета објављују фрапантна открића својих истраживања. Тако је "Блиц" у

издању од 23. фебруара 2010. године објавио вест о резултатима истраживања научника са Универзитета у Тел Авиву по којима су људи најсрећнији у 74. години живота! Кажу научници да разни фактори као што су мање обавеза, мање брига око финансија и више времена за себе, утичу на то да старији људи осете задовољство и мир који млади људи тешко достижу. Према студији коју су радили и научници из Немачке и Америке, осећај задовољства својим животом опада у периоду између пубертета и 40. године. Наставља да пада све до 46. године, а онда почиње да расте и у зениту је у 74. години, када се људи осећају најиспуњеније. Научници су за потребе студије испитивали 21.000 мушкараца и жена о томе колико су срећни и задовољни својим животом. То су оцењивали оценама од један до седам, а седмица је значила потпуно задовољство и срећу. Млади у касним тинејџерским годинама оценили су своје задовољство оценом 5.5, док су четрдесетогодишњаци себи дали петицу. Просечна оцена коју су дали седамдесетчетворогодишњаци је била 5.9. Оно што живот младих чини стресним су најчешће оснивање породице, куповина куће или стана и започињање каријере. Шта кажете, каква вест? Ко је бре овде луд? Јадни млади, ако су ову вест прочитали једва ће да чекају да напуне 74 године да би били срећни и спокојни. После им само преостаје да приме две-три пензије и да умру! Можда то и није тако лоше, како растете и сазревате надате се да ћете једног дана бити стари и срећни. Једном речју, све оно што живите док не остарите бадава сте проћердали, млади а јадни и несрећни, до гуше у кредитима и дуговима, склони самоубиству јер не можете да остарите толико брзо колико би хтели. Ако имате 37 година мораћете још толико да се мучите док не напуните 74, па ако вам се не исплати да сачекате своју срећу боље вам је да се на време обесите него да гледате срећне старце како хране голубове у парку и смеју вам се у брк. Гадно време дошло, да млади завиде старима! Ако вам се у фамилији роди неко дете, ви будите срећни што сте макар од њега старији. Када одете да га видите, оставите под јастук неку пару, помазите га нежно по глави и реците му тихо, са тугом у очима: " Бог ти је дао лепоту и здравље, нека ти да и старост да будеш срећан".

Саша Поповић - Поп

НЕКА БОЉА ВРЕМЕНА

Ја више не знам ко сам, одакле сам?
Само једино што знам
нека боља времена
радости смеха,
дружења поштовања
Више за пријатељима.

Све је имао свога реда,
знало се ко је дете а ко
одрасла особа, од поштовања.
Нека боља времена
остају са нама у сећањима.

Ах, садашњица суморна и хладна,
отуђени у својим мислима од свих отуђени,
Превише проливених суза и крви.
Незна се када ће те баш ви
глинени пали голуб
без кривице бити.

Ја желим боља времена
и да будемо они који знају
Ко су и одакле су.
И као некада поделити,
Топлу реч, са другима.

Овај живот је само један
поделимо га с љубаљу
и у миру другим, људима!

Ђурђица - Ђука Лазић

Афоризми:

1. Најпаметнији су они - који се праве глупи, међу онима који се праве паметни.
2. У Србији лопови имају све, осим - имена и презимена.
3. Ко се изгуби у криминалу, нађе се - у политици.
4. Наша Влада је за свако поштовање, треба издржати - толике афере.
5. Лако би пас ујео човека, али - где да га нађе.
6. Сваки политичар је исти, ради на томе - да буде горе.
7. Права поштењачина - сиромаш човек.
8. Косово јесте српска колевка, али - нисмо деца.
9. Не плашимо се кризе, она се код нас - одомаћила.
10. Смех, не само да је лек, већ је - и најјефтинији.
11. Незапослени се баве сексом, морају и они - од нечега да живе.
12. Време је као мушкарац - или га паметно искористиш или те прегази.

Припремио: Момчило Ружичић

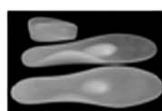
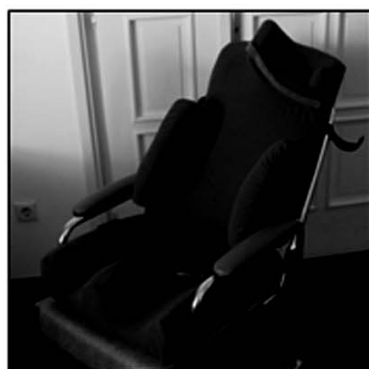


SVE VRSTE ORTOPEDSKIH POMAGALA

- *individualna izrada*
- *kataloški program*



- POMAGALA ZA KRETANJE
- SILIKONSKI RASTERETNI ULOŠCI
- OPREMA ZA SANITARIJE
- ANTIDEKUBIT PROGRAM
(dušek s kompresorom, jastuk s gelom...)
- *KREKETI ZA MEDICINSKU NEGU*
sa daljinskim podešavanjem nagiba i visine
- *INDIVIDUALNO RAĐENA SEDIŠTA*



Pasterova 1
11000 Beograd, Srbija
tel: + 381 11 3691 434
+ 381 11 3619 105
www.smorthoaid.co.yu
e mail orthoaid@sezampro.yu

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно:

1. Врста цвета - 12. и 8. слово азбуке - Пагина; 2. Охајо - Слика Леонарда Давинчија; 3. Становник Грчке - Свирач на гуслама; 4. Злато - Мирноћа; 5. Температура - Стручњаци у атомистици; 6. Атмосфера (скр.) - Речца за истицање добрих особина; 7. Врста осе (мн.).

Усправно:

1. Богат човек; 2. Један предлог - Рума - 22 и 14 слово азбуке; 3. јабаљски спортски клуб (скр.) - Марка француског аутомобила; 4. 24 и 3 слово азбуке - Мегатона - Волт; 5. Области, окрузи, регије; 6. Америчка глумица, Ума; 7. Које ће бити после; 8. Тужно; 9. Наш старији политичар Петровић; 10. Политичке организације, странке.

◇	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						◇			◇	
2		◇								
3				◇						
4			◇							
5		◇								
6				◇						
7										

Припремио: Момчило Ружичић

Решење укрштених речи из прошлог броја.

Водоравно:

1. Лопез - Рх - М; 2. Иб - Макарко; 3. Лом - Вуксан; 4. Ир - Бели кит; 5. Х - Нето тара; 6. Ика - Наиван; 7. Подморница.

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА "ПОГЛЕДИ"

Поштовани читаоци, обавештавамо вас да у Дому у оквиру радно-окупациониних активности имамо креативну радионицу коју спроводимо у сарадњи са Установом и Удружењем станара Дома. У њој раде и креирају станари и пријатељи Дома. Негују се и поштују стари занати:

- праве се цветни аранжмани,
- израђује накит од перлица, полудрагог камења и фимо масе,
- боји грнчарија,
- праве честитке,
- раде таписерије,
- ради на разбоју,
- осликавање мајица итд.

Сваки производ је јединствен, прави уникат.

.....

За више информација обратити се Жељку Димитријевићу на телефон 063/8644007 и Ивани Симић, радном терапеуту тел. 064/0797902



У нашем Дому налази се стална изложбено-продајна постава радова корисника наше установе.